

[Justitsministeren]

Hvad angår fru Nathalie Linds spørgsmål, kan jeg klart svare, at den film, der er tale om, ikke har givet anledning til nogen overvejelse om ændringer i straffeloven, og jeg mener heller ikke, at der i øvrigt er ting i samfundsdebatten eller i udviklingen i samfundet, der taler for ændringer af den karakter, som fru Nathalie Lind nævnte.

Steffensen (KrF):

I anledning af justitsministerens bemærkninger om mit ordvalg vil jeg gerne sige, at hvis jeg har udtrykt mig sådan, at filmen berører disse forhold, er det forkert udtrykt. Det er nemlig ikke således, at filmen berører disse forhold, men det er således, at filmen opfordrer til disse forhold, og at man ikke kan få anden opfattelse af at have set filmen – det har jeg gjort – end at det er noget, man bør indgå i for at have en harmonisk tilværelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 934

3) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:
Nymann (FP):

»Vil ministeren oplyse, om filmen »Den, man elsker«, der er støttet af statens filmfond og tilladt fremvist for børn ned til 12 år, er i overensstemmelse med det kulturelle sigte, som ønskes fremmet i socialdemokratiet?«

Skriftlig begrundelse

Ovennævnte film opfattes af mange som pervers og stærkt provokerende og virker direkte undergravende for det i vort land almindelige samfundsmønster i en dansk familie. Såfremt ministeren finder filmen underlødigt til fremvisning for større børn, må det være rimeligt, at ministeren søger at gøre den forbudt for børn over 12 år.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne først i almindelighed sige, at det er min opfattelse, at der er mange i dette ting, som er godt tilfredse med, at det ikke er kulturministeren, der personligt skal godkende de film, som produceres af statens filmcentral, for publikum selv får lejlighed til at

danne sig sin mening om dem, og heller ikke derefter i øvrigt.

Mere specielt vil jeg sige, at heller ikke spørgsmålet om, hvorvidt filmen »Den, man elsker« skulle være specielt socialdemokratisk, radikal, konservativ eller noget helt fjerde, er noget, som kulturministeren kan eller skal tage stilling til.

Loven om film og biografer har overladt det til bestyrelsen for statens filmcentral at lægge linjen for denne institutions produktion og anskaffelse bl. a. af kortfilm, og hvis nogle af disse film skulle vise sig at være debatskabende, kan jeg ikke have noget derimod.

Det er socialdemokratiets og regeringens kulturelle sigte på dette område, at vi skal give filmcentralen mulighed for at præsentere et bredt udbud af oplysningsfilm, og hvis der inden for dette udbud skulle være film, der indeholder synspunkter, som kulturministeren eller selv socialdemokratiet ikke kan lide, er det alligevel vores kulturpolitik, at filmcentralen skal kunne præsentere dette udbud af film. Det er det princip, vores filmlovgivning hviler på, og det skal vi ikke pille ved.

Hr. Nymann har i sin begrundelse for spørgsmålet en opfordring til mig om at søge at få filmen forbudt for børn over 12 år. Det kan jeg ikke tjene hr. Nymann i. For her må jeg også holde mig til loven, denne gang loven om filmcensur. Det er statens filmcensur, der skal afgøre, hvor store eller små børn der har adgang til offentlige filmforevisninger. Censurens afgørelse kan alene ændres af ankenævnet for filmcensuren, og det er således, at det alene er den, der indsender filmen til censurering, der har ret til at klage til ankenævnet over afgørelsen. Ministeren har intet med dette at gøre, og det synes jeg er en fortrinlig ordning.

Nymann (FP):

Ja, nu har vi jo lige hørt, at justitsministeren ikke kunne gøre noget, og at kulturministeren ikke skulle gøre noget, og man må således konstatere, at der ikke kan gøres noget ved noget sådant. Det er faktisk noget svineri, for jeg har haft den tvivlsomme fornøjelse at se filmen og må sige, at den efter min opfattelse er absolut amoraliserende og